Ч. 139. Четвер 6 липня (23 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Бунт російскої фльоти і урядове російске справоздане про розрухи в Одесї.

На початку вчерашного засїданя палати послів відповідали пп. Міністри барон Ґавч і др. Гартель на ряд інтерпеляций. Відтак посол Плячек мотивував своє наглячe внесенє, аби вибрано комісию промислову, котра мала би радити і по закритю ради державної над законом о доповненю промислової новелї. По промовах кількох бесїдників внесенє принято і приступлено до дневного порядку т. є. до справи посольскої ненарушимости. По полагодженю тої справи і ухваленю державного предложеня в справі зниженя домашного податку для кількох міст приступлено до нарад над наглячим внесенєм посла Штайна, аби зірвати звязи з Угорщиною. Против того виступив перший п. Президент міністрів барон Ґавч і в довшій промові виказував безосновність того внесеня. Остаточно по промовах ще кількох бесїдників наглячість відкинено і закрито засїданє. Слїдуюче відбуває ся нинї.

Про панцирник „Кн. Потемкин“ помістила часопись в „Budapesti Hirlap“ таку ще телеґраму: Команданта пристанї в Костанци, який удав ся на поміст „Потемкина“ принято там з найбільшим поважанєм, а одинокий кадет, який находив ся між залогою, розказав єму історию бунту „Потемкина“. Чорноморска фльота — після слів кадета — вислана з Севастополя, не вчинила против „Потемкина“ ніяких кроків тому, що залога кораблїв адмірала Кріґера симпатизувала з ним і кликала: „Нехай живе новий командант!“ Відтак кадет просив, щоби командант пристанї позволив висїсти на сушу кільком морякам для закупна поживи і вугля. Призволено на те і „Потемкин“ поробив значні покупки. Єго залога числить 750 людий. На корабли нема анї одного офіцира. Моряки російского стацийного корабля, що в містї стрітили ся з залогою „Потемкина“, браталп ся з нею і стискали. Залога „Потемкина“ запевнювала, що коли він покидав одеску пристань, залога чорноморскої фльоти працала его окликами „гура!“

До Echo de Paris доносять о причинах, задля яких адмірал Кріґер прибувши до Одеси не виступив против збунтованого „Потемкина“ лише скоро вернув до Севастополя. Іменно із сторони революционістів роблено вже від давна приготовленя до підбуреня цілої чорноморскої фльоти. Ворохобники мали намір займити Севастополь і перетягнути там на сторону революциї також і войско сухопутне. Дальше наміряли они проголосити в Севастополи революцийне правительство, а радше републику і звідси ширити революцию на цїлу державу. Однако передчасний вибух ворохобнї на „Кн. Потемкинї“ розбив той плян. Коли Кріґер прибув до Одеси і коли вибух там бунт на „Побідоносци“, зарядив він слїдство і дізнав ся о цїлім плянї. Вернув отже сейчас скоро до Севастополя, розпустив резерву, серед котрої революцийні струї були найсильнїйші, а рівночасно перенесено стояче в Севастополи войско сухопутне на инші місця, а спроваджено инше, козаків і не заражені ворохобнею полки піхоти. — Міністер маринарки одержав таку телеґраму від адмірала Кріґера: Залога перевозового корабля „Прут“ піднесла бунт, взяла команданта і офіцирів до неволї, а керманича убила. Коли „Прут“ прибув до Севастополя, вояки залоги заявили, що піддають ся, увільнили офіцирів і просили о прощенє. — Daily Mail доносить з Одеси, що в хвили, коли адмірал Кріґер підплив під Одесу, одержали кораблї приказ, аби стріляли до „Потемкина“ і затопили єго. Канонїри станули вправдї при набитих арматах, однако коли офіцири дали приказ, аби розпочали огонь, канонїри на кораблях відмовили послуху. Тодї Кріґер боячи ся, аби той непослух не перемі-

---

3)

Старший брат Джіма.

(З анґлїйского — Брет-Гарта).

(Конець).

Фалльонер встав. Буря в єго нутрі утихомирила ся, тепер був він знов чоловіком знаючим свою цїль, повним рішучости і неутомимої терпеливости, що вибив ся в сьвітї своїми власними силами. Але рівночасно обудило ся в нім почутє обовязку, яке доси було для него чуже в єго самолюбній независимости. Він здав ся на свою долю, але не против своєї волї, то не годило ся з єго вдачею; противно, він сам всїми своїми силами старав ся стати паном положеня.

— Правду кажете — сказав він приступаючи до молодої дївчини. — Не беру вам того за зле і лиш надію ся, що пізнїйше лїпше будете про мене гадати. Але тепер треба дїлати. Насамперед мушу порозуміти ся з Томом — я хотів сказати з Джімом — а відтак сейчас до дївчини. Отже наперед!

І заки ще дївчина мала час найти поясненя на дивну зміну єго голосу, вибіг він вже за двері і зараз потім вернув до комнати з хлопцем на руках.

— Дивіть ся лиш на того малого урвителя, що не знає свого рідного брата і жадає від мене, аби я першого лїпшого хлопчиска, що кине ся менї на шию, сейчас притискав до серця — говорив сьміючи ся і притискаючи хлопця до себе може з надто великою ніжностию. — Маю велику охоту подарунок, який я єму віз такий сьвіт з Калїфорнії аж сюди, задержати для себе. Зажди хвильку!

Фалльонер побіг до сусїдної комнати і отворив свій куфер. Він пригадав собі, що там сховав був, як то звичайно копачі золота з забобонів роблять, перший кусник золота, який найшов. Тепер вийняв маленьку грудку кварцу з золотом і вернув назад до комнати, де Джім ждав на него утїшений і щасливий.

Не лише лице Боба, але й цїла єго поява мала в собі тілько теплої сердечної доброти і природної принади, що молода дївчина не могла надивувати ся. Але вплив на хлопця був ще більший; дїти бо пізнають своєю чистою душею правдиве чувство, а чувство Боба було таке щире і правдиве, що навіть дуже добрий дослїдник мусїв би був уважати єго за чувство правдивої братяної любови. Малий хлопець притулив ся з любовію до него і протягнув руку за грудкою золота, але Фалльонер сховав єї скоро до кишенї.

— Нї, нї, насамперед мусимо єї показати сестричцї. Покличу лиш які сани і поїдемо там.

Як вітер вибіг за двері; для него було потребою що небудь робити, або може хотів — як здогадувала ся панна Бутейль — оминути розмову, яка була би для него немила? Коли знов увійшов приніс з собою величезне футро з медведів, що належало до єго подорожних пакунків.

— Прикрию тим вас і Джіма — сказав глядячи на одїж панни Бутейль цїлком невідповідну до зимової пори. — На дворі страшно мете снїгом.

Молода дївчина злегка почервонїла.

— Менї досить тепло як іду — відповіла холодно. Але Боб, що бачив єї тонкі, малі черевики, вправдї инакше про те думав, лише не сказав нїчого, а зійшов з обоїма своїми гістьми сходами в долину і на улицю. Крізь плахту спадаючого снїгу видко було сани лиш як якусь темну, невиразну масу. Ошоломлена і змішана стояла панна Бутейль якусь хвилю тихо, але скоро підніс єї Боб в гору і посадив на сани, Джіма примістив на єї колїнах і завинув обоє медвежим футром. Она була легка як перо, ледве тяжша від дитини, а єї строгість і повага, що зробила на нім таке вражінє цїлком не лицювали з єї ніжною статию. Вкінци сїв Боб на порожне місце, велїв собі показати напрям, в якім мали їхати і сани мов стріла помчали крізь ніч і бурю.

Лиш раз перервав Фалльонер мовчанє.

— Чи там куди їдемо, стрічу може кого, що буде мене ще памятати? — спитав, коли на хвилю перестав вітер вити.

Панна Бутейль поглянула на него здивована з під свого футра.

— Тяжко — відповіла. — Атже дїти приїхали сюди з Півночи аж по смерти вашої матери, а ви були вже тодї в Калїфорнії.

— Правда — перебив їй живо Боб. — Я лиш гадав чи може не відвідував їх коли котрий з моїх товаришів.

По хвили з під футра озвав ся холодний голос:

— Вам певне було би милїйше, коли би

нив ся в явний бунт, дав сейчас приказ відплисти до Севастополя.

Російский „Правит. Вестник“ оповіщує урядове представленє розрухів в Одесі і бунту на корабли „Потемкин“ в такий спосіб: Дня 25 червня висланники ріжних фабрик відбули збори для ухваленя загального страйку. Після вістий одержаних поліцією були між тими висланниками також члени комітетів социялістично-революцийних. З тої причини участників зборів арештовано. У одного з них найдено лист, з котрого виходило, що був намір убитя одного комісаря поліциї. Слїдуючого дня арештовано дві особи, з котрих одна мала два револьвери і якесь письмо, в котрім того комісаря поліциї засуджено на смерть. Дня 27 червня арештовано иншого члена революцийної партиї. Найдено у него 14 револьверів з набоями. Вечером тогож дня знов арештовано одного, котрий мав при собі бомбу. В хвили арештованя кинув бомбу на землю; єї вибух убив его і одного поліцийного урядника. Дня 26 червня робітники зібрали ся коло одної фабрики, аби протестувати против арештовань. Коли візвано їх, аби розійшли ся, обкинули поліцию камінєм, стягнули з коня команданта сотні козаків і зранили его, а відтак стріляли до войска. Візвано їх знов, аби розійшли ся, почім дванайцятьох козаків вистрілило і двох робітників убито, а одного ранено. Цїлий день громади робітників переходили містом і примушували фабрики до здержуваня працї. Будовано також барикади. 5 урядників поліциї зранено. Вечер збунтовані робітники обсадили зелїзничий шлях в околици міста, здержали поїзд, примусили подорожних висїсти з него і знищили ваґони. В ночи войско обсадило зелїзницю. Рівночасно з розрухами в Одесї відбули ся також розрухи сільского населеня в околици. Розрухи збільшили ся і перемінили ся в отвертий бунт, коли в порті появив ся панцирний корабель „Князь Потемкин“. З корабля вислано лодку з трупом одного моряка до берега і того трупа зложено на побережу, а на грудях убитого уміщено картку з написом: „Моряк Омельчук, убитий офіциром за те, що жалував ся на лихий харч“. Всїх офіцирів панцирного корабля поубивано. Залога загрозила, що буде бомбардувати місто, коли би власти пробовали усунути трупа або наблизити ся до корабля. Тисячі робітників зібрали ся коло місця, де зложено трупа і де аґітатори виголошували підбурюючі бесїди. Прибув заступник прокуратора, аби зарядити слїдство, але его прогнано. Після зізнаня одного моряка в тій справі, котрий в ночи приплив потайки до міста, на покладї „Кн. Потемкина“ таке діяло ся: „Кн. Потемкин“ разом з торпедоцем ч. 267 виїхав дня 25 червня з Севастополя на вправи в стріляню. Дня 27 червня залога не хотїла їсти мяса привезеного з Одеси, кажучи, що оно не сьвіже. На приказ команданта вийшла цїла залога на поклад, а найстарший офіцир візвав тих моряків, котрі хотїли їсти мясо, аби виступили наперед. Коли більшість моряків виступила, почав офіцир записувати назвиска тих вояків, котрі не виступили. Тодї они вхопили за карабіни уставлені на покладї і набили їх. Приказу виданого сторожи аби стріляла в бунтівників сторожа не послухала. Найстарший офіцир видер тодї одному з вояків карабін і вистрілив два або три рази до вояків і одного смертельно зранив. Збунтовані моряки дали сальву до офіцирів. Погиб капітан корабля і кількох вояків. Прочі офіцири вскочили до моря, де їх у водї постріляно.

Новинки.

Львів, дня 5 липня 1905.

— **Скит Манявский.** Доносять з богородчаньского Підгіря: О. Тадей Левицкий, парох Маняви побудував на славнім місци, де тепер находять ся руїни монастиря „Скиту“ досить обширну каплицю, в котрій станиславівский ординарият рішенєм з 26 мая с. р. позволив відправляти службу Божу, як також уряджувати відпусти в днях 7-го липня (сьв. Івана Хр.) і 26 вересня (чесного Хреста). — Околиця Скиту дуже гарна і здорова і могла би надавати ся на уряджене санаториї.

— **Видїл філїї руского товариства педаґоґічного в Щирци** подає до відомости всїм интересованим околичним селянам, що убігають ся о приняте їх синів до маючої ся отворити бурси селяньскої в Щирци, щоби зголосили ся також (в Щирци) по близші вказівки в четвер дня 13 с. м. перед полуднем в канцеляриї шкільній у підписаного. Умова в готівці або в натураліях подасть ся тогди на місци. Всїх Всч. Отців духовних просимо, щоби они повідомили і вплинули на своїх парохіян. — За видїл: о. *Елящевский Богдан*, парох в Гуменци.

— **З Перемишля** доносять: Заходом україньской перемиской молодїжи відбуде ся дня 7-го липня 1905 (в день Рождества сьв. Івана Хрестителя) в сали „Народного Дому“ при ласкавій співучасти пянїстки п-ни Евстахії Цїпановскої і проф. С. Людкевича великий концерт. — Початок точно о год. 8-ій вечером.

— **Послїдний фестин Львовян.** В пятницю дня 7 с. м. відбуде ся на дохід „Рускої захоронки“ і „Вакацийних осель“ великий фестин в лїсовім огородї і реставрациї бровару Ґрунда в Лисиничах за личаківскою рогачкою. В програму фестину війдуть товариські забави, томболя, гра в круглї, хори, штучні огнї і т. д. Грати буде реставрацийна музика рускі композициї. Вступ на фестин 40 с., для дїтий 20 с. Початок о 5 год. по полудни. Вертати буде можна візками до рогачки. З огляду, що дохід з фестину призначений на убогу дїтвору, можна надїяти ся численної участи львівских Русинів.

нїхто не дізнав ся о вашім приїздї. Але в готели видко пізнали вас від разу, раз тому що ви питали о Рікета, а по друге з фотоґрафії, яку Джім показував всїм вже перед чотирнайцятьма днями.

Боб пригадав собі на привитанє портиєра і тепер зрозумів, длячого не жадано вписаня его назвиска до книги зголошень.

— Впрочім як хочете, то можемо задержати всьо в тайнї — додала панна Бутейль своїм попереднім легковажучим голосом.

— Не маю ніякої причини укривати тут мого побуту — відповів він твердо.

Не говорено вже нї слова, доки аж санки не задержали ся перед простим деревляним домом на передмістю. Боб побачив на перший погляд, що властитель мусить бути дрібним ремісником або крамарем, що не богато мав средств для плеканя недужої. Коли заведено прибувших до зимної комнати, побігла молода дївчина з Джімом сходами на гору, аби приготовити недужу на прибутє брата. Боб замітив, що жінка, котра їх впускала шепнула паннї Бутейль якесь слово, що вся кров уступила їй з лиця. Она цїла перед хвилею ще рожева і сьвіжа, нагле поблїдла і посумнїла. Що єї достоїньство в тім простім окруженю ще яркійше виступало видко було по всїм; також замітив Боб, що єї дуже шановано. Супротив того легковаженє, з яким она поводила ся супротив него ще більше впадало в очи, але він відчував то радше як яку полекшу для своєї совісти. Для него було би страшно, коли би его під фальшивою адресою обсипувано незаслуженими чемностями; а що він мусів зносити докори, які заслужив чоловік, за котрого его уважали, то було для него менше прикрим.

Панна Бутейль вернула назад зі зміненим лицем. Цисї було гірше; она часто тратила сьвідомість, але бажала побачити брата. Коли Боб ішов по тих кількох сходах, які вели до комнати недужої, било ся его серце скорше як нераз при виходженю на високу гору. В однім кутї бідної комнатки стояло ліжко, на котрім лежала недужа. Єї подібність до Джіма видко було на перший погляд, але на червонім від горячки личку, окруженім білявим волосєм вичитав Боб щось такого наприродного, що налякав ся і вагуючись задержав ся. Чув що неможливо єму наблизити ся до тої безнадїйно недужої дитини з неправдою на устах. Але коли Цися простягнула до него свої рученята, не міг довше оперти ся і укляк побіч єї ліжка. Она лежала цїлком тихо і лише гладила своєю малою рукою его великий вус. Ущаслівлена і з довірєм глядїла на него; була при повній сьвідомости, але не говорила нї слова.

По хвили підніс Фалльонер трохи голову, не зміняючи положеня і кивнув на панну Бутейль.

— Беріть санки — ви чей умієте повозити — сказав тихим голосом — і привезїть сюди як найскорше найлїпшого з тутешних лїкарів. Коли-б він не хотїв сейчас з вами їхати, вертайте зараз самі. Я між тим тут лишу ся.

— Але — замітила дївчина і завагувала ся.

— Я тут лишу ся — повторив він.

Двері за нею замкнули ся і хвилю опісля почув Фалльонер дзвінок саний, що пігнали до міста. Він нахиляв ся все ще над недужою дитиною, котрої ручки держали ся его. Очи дитини глядїли на него так уважно і уперто, що панї Рікет приступила до ліжка і шепнула малій:

— То твій брат Дік, дитинко. Не знаєш его?

Цися легко порушила устами.

— Дік номер — сказала ледве чутно.

— Она говорить в горячці — сказала панї Рікет — говоріть що до неї.

Але Боб, що не зводив очий з дитини, махнув лиш рукою.

Знов порушили ся уста недужої.

— То не Дік — то ангел, котрого Бог зіслав, аби менї то сказати.

То було єї послїдне слово. Коли панна Бутейль вернула з лїкарем Цися вже не жила.

Фалльонер був би лишив ся через ніч у Рікетів, але коли побачив, що то було би невигідно для домашних, рішив вернути до готелю. Не згоджено ся також на те, аби взяв з собою малого Джіма і він вернув коло півночи сам один.

Що він сеї ночи думав можна собі легко уявити. По смерти Цисї не було вже причини укривати довше своє правдиве назвище. Нїчо не спиняло его сказати паннї Бутейль всьо і заявити їй, що прийме хлопця за свою дитину. Але він постановив заждати з тим, аж буде по похоронї, при котрім буде мусів виступити як Дік Ляжем. Єму здавало ся, що він винен то памяти Цисї.

Коли Боб в тій рішаючій хвили не споміг ся на то, аби зробити панну Бутейль своєю повірницею, то стало ся то головно з причини, що бояв ся, аби то не зробило на неї некористного впливу. Она сеї ночи вже значно приязнїйше поводила ся супротив него, здаєть ся тому, бо пізнала, що й він не нелюд. Він постановив зараз по похоронї їхати в дальшу дорогу і написати до неї з дороги лист, в котрім хотів їй пояснити цїле своє поведенє і долучити до того лист Гавстона. Але коли він почав глядати за ним в кишени, показало ся, що він на жаль згубив его і тому мусів тепер лиш на то спустити ся, що она може повірить его неймовірній історії.

Найтяжше мусів перебути ще в часї похорону. Сусїди були для него зле настроєні, того не можна заперечити. Навіть сьвященик скористав з нагоди, аби всїм зібраним промовити до серця, як то небезпечно відкладати виповненє якогось обовязку на необмежений час. Коли Роберт Фалльонер, випрямлений, хоч трохи блїдий вийшов з церкви з панною

— **Зелїзничий рух** між стациями Микуличином і Тартаровом на шляху Станиславів-Ясінь привернено з нинїшним днем.

— **Жертви спеки.** В наслїдок незвичайної спеки лучили ся у Відни і околици оногди многі случаї сонїшного пораженя. В самім Відни дві особи померли від сонїшного удару, а дві потерпіли тяжкі попареня.

— **Пошесть запаленя мозкових опон** в Галичинї вже вигасла. В часї від 18-го до 25-го червня виказано урядово в Галичині вже лиш 9 нових случаїв занедужаня на запаленє мозкових опон в 8 громадах, приналежних до 8 повітів. В тім самім часї померло 19 недужих в 19 громадах. Так само і в других австрийских краях були лиш дуже рідкі случаї тої недуги. Таким способом можна припускати, що з кінцем місяця червня вигасла пошесть, що викликувала довший час такий страх.

— **Непоправний обманець.** Львівска полїция арештувала може вже шістьдесятий раз Сальомона Ванґа, налогового обманця. Ванґ занимає ся тим, що мідяні перстенї продає селянам приїзжим до Львова за золоті. Тепер піде Ванґ до суду, відсидить своїх кілька днів і знов поверне до старого „занятя“.

— **Самоубийство старця.** В домі при ул. Городецкій ч. 91 у Львові мав від кількох лїт склепик з нафтою, милом, лямпами і т. ин. 67-лїтний старець Адольф Пашковский, ветеран-повстанець польский з р. 1863/4. Перед кількома місяцями властитель тої реальности Шулим Фішер вимовив єму льокаль. Пашковский процесував ся, бо не хотів випроваджувати ся, але всюди програв справу і дня 1 с. м. мав забрати ся із склепу. Видко не міг погодити ся з тою гадкою, бо в ночи з недїлї на понедїлок позбавив ся житя вистрілом з револьвера. Самоубийство старця замічено аж в понедїлок пополудни.

— **Замах на двірский повіз.** Минувшої суботи їхав двірским повозом через Ізмаїлівский проспект в Петербурзї двірский достойник, Бельский. Візник і лякей мали двірскі лїбериї, а на повозї були двірскі відзнаки. Бельский мав на собі ґенеральский мундур — так, що здавало ся, що то їде котрийсь з великих князїв. Коли повіз переїздив коло касарнї, упали звідтам в сторону повоза три стріли, але не ранили нїкого і застрягли в стїнах противлежної каменицї. Вояків, котрі стріляли, поки що не вислїджено.

— **Приготовляючий курс для вступних іспитів в Станиславові.** Надіслано нам слїдуюче письмо до поміщеня: Філїя „Руского Товариства педаґоґічного“ в Станиславові задумала також підчас вакаций удержувати приготовляючий курс для учеників, що мали би здавати вступний іспит до І. кляси ґімназиї або школи реальної. Веденє того курсу однакож зависїти буде від числа учеників, що зголосять ся. Як буде 30 учеників, то можна би той курс вести. Удержанє кождого ученика виносить 13 корон місячно. Приміщенє найдуть в бурсї філїї даром. За науку треба буде заплатити 4 до 6 корон за кождого ученика, бо в Станиславові нема нїкого, хто міг би жертвувати даром тілько працї, хиба би деякі пп. академики схотїли взяти на себе той обовязок; удержанє дістали би в бурсї безплатно. Зголошувати ся на адресу: Вп. Пр. Рибчук, проф. ґімн. улиця Коперника ч. 17, причім замічує ся, щоби таких учеників зголошувано, котрі бодай подекуди вже підготовані, натомість не радить ся зголошувати і наражати на безповоротні кошти таких, що не спосібні, не мають охоти до науки або дуже слабо підготовлені. Зголошеня просить ся присилати найдальше по день 10 липня с. р. — *Від Видїлу Руского Товариства педаґоґ. в Станиславові.*

Телєґрами.

Київ 5 липня. Серед покликаних резервістів єсть дуже мало жидів. Ходить чутка, що богато покликаних жидів поутїкало. В ріжних частях міста прийшло до розрухів; зрабовано каварнї і склади горівки. Вкінци войско виступило і привернуло лад.

Петербург 5 липня. Ґен. Линевич телєґрафує, що Японцї коло Гайлюнчен розпочали похід наперед, однако уступили стрітивши на опір російскої передної сторожи.

Одеса 5 липня. На корабли „Побідоносець“ вибух вчера знов бунт між залогою. Командант повідомив про те власти і висадив на берег 6 провідників бунту під сторожою моряків.

Льондон 5 липня. В фабрицї кораблїв „Ярров“ спущено на воду найбільший доси панцирник японьский „Каторі“.

Петербург 5 липня. Перевозовий корабель „Вєха“ піддав ся вчера. Панцирник „Кн. Потемкин“ разом з торпедовцем ч. 267 виїхали з вод румуньских. Місце їх теперішного побуту незвістне.

Петербург 5 липня. В Путилівскій фабрицї застрайкувало 25.000 робітників. Спокою нїгде не нарушено.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 4 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·10; жито 6·10 до 6·25; овес 7·10 до 7·30; ячмінь пашний 5·75 до 6·25; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 9·75 до 10·25; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·25 до 9·25; вика —·— до —·—; бобик 7·— до 7·25; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка —·— до —·—.

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки руского товариства педаґоґічного у Львові:

IV. Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с, опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. виданє бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Лїліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. — 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. І. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьніваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Глїбів: Бойки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Днїпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Бутейль, що була також блїда, але спокійна як він, ледве міг здержати свій гнів. Він бачив, що зі всїх сторін зглядали ся на него з двозначними усьмішками.

— Ну, то не лише совість привела єго сюди — почув якийсь придавлений голос за собою. — Я заложивсь би, що Ема Бутейль була найголовнїйшою причиною.

На дворі перед церковними дверми вхопив Фалльонер зимну руку панни.

— Завтра рано від'їзджу з Джімом — сказав поблїдши як стїна. — Бувайте здорові.

— Добре робите; бувайте здорові — відповіла она так само коротко як він і єї лиця злегка почервонїли. Чи й она чула ті слова?

На всякий спосіб була сильно розворушена і на дорозї до дому голосно виявляла своє обуренє перед панию Рікет. Нехай би пан Ляжем не знати кілько провинив ся, то однако то було просто не по християньски натякати на те при похоронї, а до того то кривда й супротив дорогої небіжки, що всьо простила і забула. Імовірно він як найскорше виїде з міста; она на єго місци зробила би певне так само.

Аж коли панна Бутейль повернувши застала Джіма заплаканого, трохи втихомирила ся. Хлопець був в розпуцї, бо згубив фотоґрафію брата; може бути також, що Дік забув віддати єму єї в готели, бо в кишени найшов він лиш отсей папір. Він витягнув лист — Гавстона лист, який Фалльонер дав єму неуважно замість фотоґрафії. Панна Бутейль цїкаво приглядала ся письму і калїфорнійскій марцї.

— А не дивив ся ти чи фотоґрафія случайно не засунула ся в куверту?

Малий Джім не дивив ся, але Ема Бутейль заглянула і мушу признати, що остаточно перечитала цїлий лист.

Коли слїдуючого дня рано Боб Фалльонер пакував свій куфер і ждав ще лиш на Джіма і пана Рікета, застукано до дверий. На своє здивованє побачив, що то панна Бутейль.

— Джім глядає дома за вашою фотоґрафією — сказала — ви через похибку дали єму замість фотоґрафії той лист, але о нїм не говорила я нї з ним нї взагалї з нїким. Хлопцеви на всякий спосіб буде поки що милїйша фотоґрафія брата. — По малій хвили підняла голову і додала тихо: — Менї здаєть ся, пане Фалльонер, що ваша доброта була би була ще більша, коли-б ви були щирі зі мною.

— Можу надїяти ся, що простите менї? — скрикнув живо.

Она отверто поглянула єму в очи і сказала:

— Пані Рікет сказала менї, які були послїдні слова Цисї. Чи ви хотїли би почути їх і з моїх уст?

— — — — — — — — — — —

Минув рік. Севієрс Ґрат лежав в пітьмі, а дощ лив як з цебра. В старій хатї Ляжема сидїли Гавстон і Дедді Фальзом перед огнем і живо розмовляли.

— Сьмішно — сказав Дедді хитаючи головою. — Не можу собі пояснити тої вісти про Боба. Що він жонатий, не дивую ся; таке кождому може лучити ся. Але що в часописи стоїть, що при вінчаню був єго малий брат, того вже не можу зрозуміти. Як довго тут був, все нам говорив, що не має на цїлім сьвітї нїкого! Га! Хоч одно стає менї ясним — для чого так зворушив єго тодї лист, який бідний Дік дістав від свого маленького брата і чому він тодї післав хлопцеви сто долярів. Розумієш? То було просте співчутє. Він то знав з власного досьвіду. Я добре бачив, що ви всї уважали мене за такого дурного, що я Бобови перечитав лист брата Дікового — але, бачиш, який то добрий наслїдок мало!

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).